

Pr. 14.03.2017

"Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției"

422/ST

[Redacted]

Propunere discutabilă
de îndreptare a plătii de

(art. 133 alin. 1 din Constituție, republicată)

-23-03-2017

[Redacted]

Direcția Legislație, documentare și contencios

Nr. 5274/2017

R: 07.03.2017
Secretar general,
Judecător Roza Marcu

Lucrarea se publică, după anonimizare, în zona din EMAP accesibilă magistraților

DA	NU
----	----

Propunere discutabilă de acordare a
de îndreptare a plătii de

Punct de vedere

referitor la eliberarea din funcție, prin demisie, a unui magistrat care este suspendat din funcție pe durata procedurii disciplinare potrivit dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

I. Obiectul sesizării

În ședința din data de 28.02.2017 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât amânarea discutării cererii de eliberare din funcție, prin demisie, formulată de un magistrat suspendat din funcție pe durata procedurii disciplinare potrivit dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 și a solicitat Direcției legislație, documentare și contencios să întocmească un punct de vedere cu privire la această cerere.

La data de 03.03.2017 magistratul în cauză a formulat o cerere de repunere pe rol și de soluționare cu celeritate a cererii sale de demisie.

În motivare a arătat că potrivit art. 65 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii nu are posibilitatea amânării discutării unei cereri de demisie, ci numai de a stabili dacă aceasta produce efecte de îndată sau dacă este necesar un termen de maxim 30 de zile pentru ca demisia să devină efectivă, în situația în care este necesară prezența magistratului la serviciu.

II. Dispoziții legale relevante

1. Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare:

„Art. 52 - (1) Pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției.

**"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"**

**(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)**

(2) Pe durata procedurii disciplinare, soluționarea cererii de acordare a pensiei de serviciu se suspendă până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare."

2. Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 62 – (...) (3) În perioada suspendării din funcție, judecătorului și procurorului nu i se plătesc drepturile salariale. Această perioadă nu constituie vechime în magistratură.

(4) În perioada suspendării din funcție, judecătorului sau procurorului nu îi sunt aplicabile dispozițiile referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și 8."

„Art. 65 - (1) Judecătorii și procurorii sunt eliberați din funcție în următoarele cazuri:

a) demisie;

.....

(2) Eliberarea din funcție a judecătorilor și procurorilor se dispune prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.

.....

(5) În cazul în care judecătorul sau procurorul cere eliberarea din funcție prin demisie, Consiliul Superior al Magistraturii poate stabili un termen de cel mult 30 de zile de la care demisia să devină efectivă, dacă prezența judecătorului sau procurorului este necesară. (...)"

3. Codul muncii adoptat prin Legea nr. 53 din 24 ianuarie 2003, republicat, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 49 - (1) Suspendarea contractului individual de muncă poate interveni de drept, prin acordul părților sau prin actul unilateral al uneia dintre părți.

(2) Suspendarea contractului individual de muncă are ca efect suspendarea prestării muncii de către salariat și a plății drepturilor de natură salarială de către angajator.

(3) Pe durata suspendării pot continua să existe alte drepturi și obligații ale părților decât cele prevăzute la alin. (2), dacă acestea sunt prevăzute prin legi speciale, prin contractul colectiv de muncă aplicabil, prin contracte individuale de muncă sau prin regulamente interne.

(4) În cazul suspendării contractului individual de muncă din cauza unei fapte imputabile salariatului, pe durata suspendării acesta nu va beneficia de niciun drept care rezultă din calitatea sa de salariat.

(5) De fiecare dată când în timpul perioadei de suspendare a contractului intervine o cauză de încetare de drept a contractului individual de muncă, cauza de încetare de drept prevalează.

(6) În cazul suspendării contractului individual de muncă se suspendă toate termenele care au legătură cu încheierea, modificarea, executarea sau încetarea contractului individual de muncă, cu excepția situațiilor în care contractul individual de muncă încetează de drept."

"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"

(art. 133 alin. 1 din Constituție,
renunțată)

Art. 81 - (1) Prin demisie se înțelege actul unilateral de voință a salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz.

(2) Angajatorul este obligat să înregistreze demisia salariatului. Refuzul angajatorului de a înregistra demisia dă dreptul salariatului de a face dovada acesteia prin orice mijloace de probă.

(3) Salariatul are dreptul de a nu motiva demisia.

(4) Termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.

(5) Pe durata preavizului contractul individual de muncă continuă să își producă toate efectele.

(6) În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător.

(7) Contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv.

(8) Salariatul poate demisiona fără preaviz dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă."

„Art. 278 - (1) Dispozițiile prezentului cod se întregesc cu celelalte dispoziții cuprinse în legislația muncii și, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de muncă prevăzute de prezentul cod, cu dispozițiile legislației civile.

(2) Prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.”

III. Analiza solicitării

Problema de drept ce se impune a fi lămurită este aceea dacă pe parcursul suspendării din funcție, dispusă în temeiul art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, magistratul își poate exercita dreptul de a demisiona, în condițiile art. 65 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

a) Principii generale privind dreptul de a demisiona, potrivit Codului muncii

- Demisia este expresia principiului libertății muncii, în virtutea căruia salariatul poate să pună capăt oricând, în mod unilateral și fără motivare, raportului individual de muncă.

În considerarea acestei libertăți fundamentale, dreptul lucrătorului de a demisiona nu cunoaște decât o singură limitare, și anume aceea ce decurge din necesitatea protejării angajatorului împotriva efectelor prejudiciabile pe care i le-ar putea produce o demisie intempestivă a salariatului. Prin

urmare, legiuitorul a impus obligația angajatului de a respecta un termen de preaviz, care, potrivit art. 81 alin. (4) din Codul muncii, nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.

Acest termen este reglementat în favoarea angajatorului care poate, deci, să renunțe oricând la preaviz, cu consecința încetării raportului de muncă la data manifestării de voință în acest sens a angajatorului.

• Referitor la curgerea termenului de preaviz în situația în care raportul de muncă este suspendat, art. 81 alin. (6) din Codul muncii prevede că „*în situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător.*”

În același sens este și art. 49 alin. (6) din Codul muncii care stabilește la nivel de principiu că „*în cazul suspendării contractului individual de muncă se suspendă toate termenele care au legătură cu încheierea, modificarea, executarea sau încetarea contractului individual de muncă, cu excepția situațiilor în care contractul individual de muncă încetează de drept.*”

În concret, aceasta înseamnă că, **exceptând situația în care angajatorul renunță la termenul de preaviz**, cererea de demisie formulată de salariat pe perioada în care raportul individual de muncă este suspendat, devine efectivă numai după expirarea termenului de preaviz, ce curge însă după încetarea cauzei de suspendare a contractului de muncă.

De asemenea, dacă anterior intervenirii cauzei de suspendare a raportului de muncă a curs o parte din termenul de preaviz, de la momentul suspendării contractului de muncă se va suspenda și termenul de preaviz, urmând ca aceasta să-și continue cursul numai după încetarea cauzei de suspendare a raportului de muncă.

Pe de altă parte, deși nici art. 49 alin. (6), nici art. 81 alin. (6) din Codul muncii nu prevăd expres, apreciem că singura interpretare care corespunde sensului rațional al legii este aceea că termenul de preaviz în caz de demisie se suspendă numai atunci când suspendarea contractului de muncă intervine în alte situații¹ decât prin actul unilateral al angajatorului.

În această din urmă ipoteză, nu se mai poate susține în mod rezonabil că lipsa angajatului ar leza interesele angajatorului, în condițiile în care chiar acesta și-a manifestat în mod unilateral voința, în cazurile prevăzute de lege, ca salariatul să nu-și mai desfășoare activitatea în folosul său (pe perioada suspendării contractului de muncă).

Subliniem că această modalitate de interpretare (teleologică) este totuși criticabilă din perspectiva aplicării principiului *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*, art. 49 alin. (6) și art. 81 alin. (6) din Codul muncii nefăcând nicio distincție între cauzele de suspendare a contractului individual de muncă.

¹ Spre exemplu, o situație în care intervine suspendarea termenului de preaviz, este aceea în care, pe parcursul suspendării de drept a contractului de muncă (pe durata concediului de maternitate, a concediului pentru incapacitate temporară de muncă etc.) sau din inițiativa angajatului (pe durata concediului pentru creșterea copilului în vârstă de până la doi ani, a concediului pentru formare profesională etc.), salariatul înaintează o cerere de demisie.

• Potrivit art. 278 alin. (2) din Codul muncii, „Prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.”

b) În ce privește această problemă, arătăm că potrivit art. 62 alin. (3) și (4) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, efectele suspendării din funcție a judecătorilor și procurorilor constau în neplata drepturilor salariale pe perioada suspendării, neluarea în calcul a respectivei perioade în stabilirea vechimii în magistratură și neaplicarea, în aceeași perioadă, a dispozițiilor referitoare la interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute la art. 5 și 8.

Cu privire la **caracterul acestei enumerări**, printr-o decizie de speță Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că aceasta are caracter **limitativ** și nu exemplificativ, nefiind incidente dispozițiile art. 49 din Codul muncii. În acest sens, s-a reținut că în situația judecătorilor și procurorilor, efectele suspendării din funcție sunt prevăzute prin norme cu caracter special [art. 62 alin. (3) și (4) din Legea nr. 303/2004], de strictă interpretare și derogatorii de la dreptul comun al suspendării contractului individual de muncă, reglementat de Codul muncii. (Decizia nr. 2032/30.04.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. 5021/1/2013²).

În situația suspendării din funcție a magistratului pe perioada cercetării disciplinare, suplimentar efectelor prevăzute de art. 62 alin. (3) și (4) din Legea nr. 303/2004, art. 52 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 mai stabilește un efect specific, și anume acela al suspendării soluționării cererii de acordare a pensiei de serviciu până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare.

Referitor însă la dreptul de a demisiona, legiuitorul nu a impus nicio condiție de exercitare și nicio limitare, în afara celei prevăzute de art. 65 alin. (5) din Legea nr. 303/2004, și anume posibilitatea Consiliului Superior al Magistraturii de a stabili un termen de cel mult

² Prin această decizie s-a admis contestația formulată de un magistrat împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a respins cererea acestuia de eliberare din funcție prin pensionare și s-a înaintat Președintelui României propunerea de eliberare din funcție ca urmare a condamnării definitive pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Subliniem că la data soluționării de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a cererii de eliberare din funcție, prin pensionare, nu exista nicio dispoziție în cuprinsul Legii nr. 303/2004 care să prevadă suspendarea soluționării cererii de pensionare pe perioada suspendării din funcție ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni. Plenul a apreciat, totuși, că în situația concursului între două cauze de eliberare din funcție, dintre care una imputabilă și alta neimputabilă, se impune a se da prevalență cauzei imputabile. Or, s-a considerat că acest lucru nu ar fi posibil dacă pe perioada suspendării din funcție s-ar da eficiență manifestării de voință a magistratului în sensul eliberării din funcție dintr-un motiv neimputabil (în speță prin pensionare).

Referitor la această susținere, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, de lege lata, în lipsa unei reglementări legale în situația în care cu privire la un magistrat au intervenit mai multe cauze de eliberare din funcție, va prevala data intervenirii fiecărei cauze, potrivit principiului *prior in tempore*, indiferent dacă aceasta este imputabilă sau nu judecătorului/procurorului în cauză.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"*

*(art. 133 alin. 1 din Constituție,
românilor)*

30 de zile de la care demisia să devină efectivă, dacă prezența judecătorului sau procurorului este necesară.

Trebuie observat și faptul că exercitarea dreptului de a demisiona nu este condiționată de exercitarea funcției de judecător sau procuror la data formulării cererii de demisie, ci de deținerea calității de magistrat.

În ce privește termenul de 30 de zile prevăzut de art. 65 alin. (5) din Legea nr. 303/2004, deși acesta este echivalent termenului de preaviz reglementat de dreptul muncii, apreciem, în concordanță cu jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție amintită anterior, că în situația magistraților suspendați din funcție nu sunt incidente dispozițiile art. 49 alin. (6) și art. 81 alin. (6) din Codul muncii privind suspendarea termenului de preaviz pe perioada suspendării raportului de muncă.

De altfel, chiar și în situația în care s-ar aprecia că sunt aplicabile, în completare, prevederile din Codul muncii, considerăm, așa cum am arătat în cuprinsul analizei dreptului comun, că din interpretarea teleologică a acestor norme rezultă că termenul de preaviz nu se suspendă pe perioada suspendării din funcție pe durata procedurii disciplinare, acesta fiind un caz de suspendare a raportului de muncă prin actul unilateral al angajatorului. Deși Consiliul Superior al Magistraturii nu este „angajatorul” judecătorilor și procurorilor, în sensul strict al Codului muncii, această împrejurare nu schimbă natura juridică a cazului menționat de suspendare din funcție a magistraților, și anume prin manifestarea unilaterală de voință a „angajatorului”. Astfel, raporturile de serviciu ale judecătorilor și procurorilor au un specific aparte, în care, deși Ministerul Justiției are calitatea de ordonator principal de credite, Consiliul Superior al Magistraturii îi este recunoscută competența gestionării carierei magistraților, deci inclusiv prerogativa de a dispune suspendarea sau eliberarea lor din funcție.

Prin urmare, de lege lata, atâta vreme cât nu a intervenit anterior o altă cauză de eliberare din funcție, judecătorul sau procurorul suspendat din funcție, fie în temeiul art. 62 din Legea nr. 303/2004, fie în temeiul art. 52 alin. (1) sau art. 76 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, își poate exercita dreptul de a demisiona în condițiile art. 65 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004, Consiliul Superior al Magistraturii fiind obligat să ia act de manifestarea unilaterală de voință a magistratului și să propună eliberarea acestuia din funcție, prin demisie.

c) Precizăm că practica administrativă anterioară a Consiliului Superior al Magistraturii a fost constantă în acest sens.

Exemplificăm în acest sens cu Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 455/15.05.2013, nr. 456/15.05.2013, nr. 856/03.07.2014, nr. 922/26.08.2014, nr. 1030/23.09.2014, nr. 1213/06.11.2014, nr. 821/24.08.2015, nr. 868/15.09.2015, nr. 1070/27.10.2015, nr. 242/17.03.2016, nr. 655/07.06.2016.

Prin aceste hotărâri Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a luat act de cererile de demisie formulate de magistrați suspendați din funcție (fie ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, fie în temeiul art. 76 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, și anume până la finalizarea procedurii de verificare și constatare a îndeplinirii condiției de bună reputație) și a

înaintat Președintelui României propunerea de eliberare din funcție a acestor judecători sau procurori, prin demisie.

Trebuie totuși amintită și Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/30.06.2015 prin care a fost revocată o hotărâre anterioară a Plenului prin care se dispusesse înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcție a unui judecător, prin demisie, și s-a propus eliberarea acestuia din funcție, ca urmare a condamnării definitive pentru o infracțiune. Această hotărâre a rămas definitivă prin Decizia nr. 2115/23.06.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 2661/1/2015, prin care s-a respins contestația formulată de magistrat.

Decizia menționată nu a fost comunicată până în prezent Consiliului Superior al Magistraturii, însă învedereăm că în speța menționată, Plenul a constatat existența unui concurs între două cazuri de eliberare din funcție, prin demisie și ca urmare a condamnării definitive pentru săvârșirea unei infracțiuni, dând eficiență cazului de eliberare din motive imputabile.

Or, în situația ce constituie obiectul analizei prezentului punct de vedere, și anume ipoteza magistratului suspendat din funcție care solicită eliberarea din funcție prin demisie, nu sunt concurente două cazuri de eliberare din funcție, la momentul analizării cererii de demisie fiind incident exclusiv cazul prevăzut de art. 65 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004.

Propunem înaintarea prezentului punct de vedere *Comisiei nr. 1 – Legislație și cooperare interinstituțională*, pentru a analiza și a dispune.

Avizat,
Director
Judecător Corina Voicu

Director adjunct
Judecător Andreea Uzlău

Șef serviciu
Judecător Constantin Nicolae

Întocmit,
judecător Anamaria Dinescu
2 ex./06.03/2017